

Příslaví 21:2 Člověku připadá správná každá jeho cesta, avšak srdce zkoumá Hospodin.

4T – Svědectví pro církev, 4. svazek 40.2 Děti lidí zachovávajících sobotu se od mládí učí držet sobotu. Některé z nich jsou velmi dobré děti, věrné povinnostem, pokud jde o světské záležitosti; necítí však hluboké usvědčení z hříchu a potřebu činit pokání. To je nebezpečný stav. Sledují chování a úsilí lidí vyznávajících křesťanství. Vidí některé, kteří o sobě mají vysoké mínění, kteří však nejsou svědomitými křesťany, a srovnávají své vlastní názory a činy s těmito klopýtajícími lidmi; a protože v jejich vlastním životě se neobjevují žádné závažné hříchy, lichotí si, že jsou na tom vlastně dobře.

2T – Svědectví pro církev, 2. svazek 177.2 „Přirozený křesťan!“ Tato klamná představa posloužila mnohým jako roucho vlastní spravedlnosti a přivedla k domnělé naději v Krista mnohé z těch, kteří Jej nepoznali na vlastní kůži, Jeho zkušenost, Jeho zkoušky, Jeho život plný sebezapření a sebeobětování.

FW – Víra a skutky 32.1 Povrchnímu pozorovateli se osoby, které jsou přirozeně příjemné, vzdělané a uhlazené, mohou zdát v životě dokonalé. **1. Samuelova 16:7** „Vždyť člověk se dívá na to, co má před očima, ale Hospodin se dívá na srdce.“

5T – Svědectví pro církev, 5. svazek 228.5 Mezi předstíranou jednotou a skutečným spojením s Kristem skrze víru je velký rozdíl. Když člověk vyzná pravdu svými ústy, tak ho to sice zařadí do církve, ale to ještě nedokazuje, že má živoucí spojení s živým Vinným kmenem.

GC – Velký spor věků 468.2 Naděje na záchranu je přijímána bez pronikavé změny srdce nebo nápravy života. Proto je tak mnoho povrchně obrácených, proto do církví přichází zástupy lidí, kteří nebyli nikdy napojeni na Krista. (srv. VDV 306.4)

COL – Kristova podobenství 315.3 Mnozí z těch, kteří si říkají křesťané, jsou pouhými lidskými moralisty.... Působení Ducha svatého je pro ně divné a cizí. (srv. PM 161.4)

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 320.1 Zahalují se do své vlastní spravedlnosti a spokojí se s dosažením vlastního lidského standardu povahy; jak fatálně však selhávají, když nedosahují božského standardu.

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 321.1 Můžeme se poměřovat sami podle sebe, můžeme se srovnávat mezi sebou, můžeme říkat, že si vedeme stejně dobře jako ten či onen, avšak otázka soudu vyžadující odpověď je: Splňujeme nároky vznešených nebes? Dosahujeme božského standardu? Jsou naše srdce v souladu s Bohem nebes?

2. Korintským 10:12b ... vždyť oni se měří sami sebou a přirovnávají se k sobě samým, a nechápou, oč jde.

1T – Svědectví pro církev, 1. svazek 163.4 Naději na věčný život nelze získat lehkým způsobem. Je to téma, které musí být vyřešeno mezi Bohem a vaším vlastním nitrem – a sice vyřešeno na věky. Domnělá naděje bez ničeho dalšího se ukáže být vaší zkárou.

5T – Svědectví pro církev, 5. svazek 219.3 Stejně jako Nikodém si můžeme lichotit, že náš mravní charakter je v pořádku a že se nepotřebujeme před Bohem pokořit jako obyčejný hříšník. Ale musíme být ochotni vstoupit do života úplně stejně jako největší z hříšníků. Je nutné vzdát se vlastní spravedlnosti a prosit o přičtení spravedlnosti Kristovy. Musíme zcela spoléhat na Krista jako na zdroj naší síly.

4T – Svědectví pro církev, 4. svazek 189.2 Občas se v tobě probudily obavy, ale přesto sis nikdy neuvědomil svůj ubohý duchovní stav a absolutní nebezpečí.... Došlo u tebe k povrchní změně, ale ne k celkové proměně, která je pro přijetí Bohem nutná.

ChS – Křesťanská služba 43.3 Byl mi ukázán Boží lid, který čeká na nějakou změnu – na to, že se ho zmocní nějaká strhující moc. Budou však rozčarováni, protože se mýlí. Musejí konat; musí se sami chopit díla a upřímně volat k Bohu o pravdivé poznání sebe samých.

COL – Kristova podobenství 159.1 Žádný člověk není schopen sám o sobě poznat vlastní nedostatky. **Jeremiáš 17:9** „Srdce je lživé nade vše, je nevyčísitelné. Kdo mu porozumí?“ .... Opravdového sebepoznání lze dosáhnout jen jediným způsobem — a to pohledem na Krista. Lidé se tolik povznášejí ve své vlastní spravedlnosti, protože neznají Krista. Ubohost a slabost — své skutečné nedostatky — si uvědomujeme jen tehdy, když přemýšlíme o Kristově čistotě a dokonalosti. Pochopíme, že jsme ztraceni a bez naděje, oblečeni do šatu vlastní spravedlnosti jako všichni ostatní hříšníci. Uvidíme, že pokud kdy budeme spaseni, nebude to díky naší vlastní dobrotě, ale díky nekonečné Boží milosti. (srv. PM 79.3)

Titus 3:5-7 ⁵Zachránil nás ne na základě skutků, které jsme my učinili ve spravedlnosti, nýbrž podle svého milosrdenství skrze koupel znovuzrození a obnovou Ducha Svatého, ⁶ kterého na nás vylil hojně skrze Ježíše Krista, našeho Zachránce, ⁷ abychom se ospravedlnění jeho milostí stali dědici v naději života věčného.

MB – Myšlenky z Hory blahoslavenství 7.1 Člověk, který se cítí být v pořádku, myslí si, že je dostatečně dobrý, a je spokojený se svým stavem, neusiluje stát se účastníkem Kristovy milosti a spravedlnosti. Pýcha nevnímá žádnou nouzi, a tak uzavírá srdce před Kristem a nesmírnými požehnáními, která přišel dát. (srv. MON 12.3)

SC – Cesta ke Kristu 65.2 Pohled na vlastní hříšnost nás směřuje ke Kristu, jenž nám může odpustit; a když k Němu člověk uvědomující si svou bezmocnost vztáhne svou ruku, Kristus mu zjeví svou sílu. Čím více nás k Němu a k Božímu slovu směřuje naše potřeba, tím vznešenější vhléd na Kristovu povahu budeme mít a budeme tím plněji odrážet jeho obraz. (srv. CK 45.3)

OHC – Naše nejvyšší povolání 336.4 Mnozí si uvědomují svůj velký nedostatek, čtou, modlí se a odhodlávají se, a přesto nedosahují žádného pokroku. Zdá se, že v odolávání pokušení jsou bezmocní. Důvodem je, že nejdou dostatečně do hloubky. Neusilují o důkladné obrácení nitra, aby z něj vyvěrající prameny byly čisté a aby jejich chování svědčilo o tom, že v nich vládne Kristus. Všechny charakterové vady mají původ v srdci. Pýcha, marnivost, zlá povaha a chamtivost vycházejí z tělesného srdce neobnověného Kristovou milostí. Je-li srdce zjemněno, obměkčeno a zušlechtěno, pak o tom budou svědčit slova i činy. Je-li lidské nitro zcela odevzdáno Bohu, bude se pevně spoléhat na jeho zaslíbení, a člověk se bude upřímně modlit a odhodlaně usilovat o kontrolu slov a činů.